

Arrest

nr. 335 514 van 5 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. RAHOU en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 september 2011 een aanvraag in om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 7 maart 2012 nam de burgemeester van Antwerpen deze aanvraag niet in overweging.

1.2. Op 1 augustus 2012 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2012 werd deze aanvraag van 1 augustus 2012 onontvankelijk verklaard. Er werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Met het arrest nr. 153 652 van 30 september 2015 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing.

1.3 Op 21 november 2013 diende verzoeker een aangifte van een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. E.B. in.

1.4. Op 12 december 2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Met het arrest nr. 153 651 van 30 september 2015 verwierp de Raad het beroep.

1.5. Op 12 december 2014 werd aan verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd. Met het arrest nr. 154 037 van 7 oktober 2015 werd het beroep verworpen.

1.6. Op 31 januari 2015 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 februari 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 141 782 van 25 maart 2015 bevestigde de Raad deze beslissing.

1.7. Op 13 april 2015 diende verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 14 april 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.8. Op 15 april 2015 werd verzoeker gerepatrieerd.

1.9. Op 16 maart 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van E.B.. Deze aanvraag werd op 21 juni 2016 geweigerd.

1.10. Op 20 januari 2017 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van E.B.. Deze aanvraag werd op 1 juni 2017 geweigerd.

1.11. Op 22 augustus 2017 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van E.B.. De aanvraag werd op 21 februari 2018 goedgekeurd. Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.12. Op 30 oktober 2020 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) .

1.13. Op 19 januari 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.14. Op 9 mei 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.15. Op 19 september 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Met het arrest nr. 278 177 van 30 september 2022 werd de schorsing bevolen.

1.16. Op 19 september 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.17. Op 20 juni 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn minderjarige zoon.

1.18. Op 15 december 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.19. Op 29 februari 2024 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn minderjarige zoon.

1.20. Op 28 augustus 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.21. Op 5 december 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen diende de verzoeker een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV 320.727.

1.22. Op 18 januari 2025 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn minderjarige zoon. Op 3 juli 2025 nam de gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing in de huidige zaak. Deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.01.2025 werd ingediend door:

*Naam: Edosa
Voorna(a)m(en): F. V.
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: [...]11.1976
Geboorteplaats: Benin City
Identificatienummer in het Rijksregister:[...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] 2060 ANTWERPEN*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg opnieuw gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, B. A. (RR:[...]) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit de gegeven van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene nooit samenwonend is geweest met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen

Uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Hasselt, Sectie Familie- en Jeugd, uitvoerig beproven in de vorige weigeringsbeslissing dd 03.04.2024 betreffende de regeling tussen de ouders van het kind, betreffende het kind. De rechtbank besliste op 03.04.2023 het volgende:

- * Dat de moeder het exclusief ouderlijk gezag heeft over het kind,*
- * Het kind zou verblijven en ingescheven staat bij de moeder,*
- * Omgangsrecht met vader in de pare weken op zaterdag van 14u tot 17u, het hele jaar doorlopend, waarbij vader instaat voor het vervoer*
- * Dat de vader een all-in onderhoudsbijdrage van 200 EUR per maand vanaf 15/12/2022 dient te betalen, met voorbehoud voor de medische en paramedische kosten, waarin vader voor 62% dient bij te dragen*
- * Toekenning kinderbijslag en andere voordelen aan de moeder van het kind.*

Bij de huidige aanvraag worden er een 15 tal foto's voorgelegd van betrokkene en het kind. Deze foto's houden evenwel niet in dat meneer het ouderlijk gezag uitoefent en zo aanspraak zou kunnen maken op enig verblijfsrecht in functie van de referentiepersoon. De afweging die zou moeten worden gemaakt zoals bepaald in art. 40ter §3 dient in deze niet beoordeeld te worden, gelet niet kan blijken dat betrokkene over het ouderlijk gezag beschikt, en onderhavige weigering dus geen weigering inhoudt omdat meneer niet instaat voor de daadwerkelijke zorg. Hij beschikt immers niet over het ouderlijk gezag over het kind.

Wat de emotionele/affectieve band met het kind betreft, hiervoor beschikken we over het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen dd. 03.04.2023 waarin werd opgenomen dat de vader het kind om de twee weken 3 uur mag zien. Er werden slechts enkele foto's voorgelegd, ongedateerd en ogenschijnlijk op slechts enkele gelegenheden genomen. Behoudens bewijs van het tegendeel kunnen we er niet zomaar vanuit gaan dat hij zich aan de afspraken die in het vonnis werden opgenomen, houdt en hij zijn kind de afgelopen tijd op regelmatige basis heeft gezien en in die mate dat het kind emotioneel afhankelijk van hem is geworden. Uit het dossier zijn andersluidende elementen op te merken. Bovendien zou er verwacht kunnen worden dat betrokkene, indien hij effectief een band onderhoudt met zijn kind, wat meer foto's zou hebben met zijn kind. Er blijkt verder uit het dossier en de berichten van de moeder (B. E. R. T.) van het kind dat

betrokkene de afspraken niet nakomt. Er worden verder ook geen nieuwe bewijzen van betalingen van onderhoudsbijdragen voorgelegd.

Behoudens bewijs van het tegendeel kunnen we er niet zomaar vanuit gaan dat hij zich aan de afspraken die in het vonnis werden opgenomen, houdt en hij zijn kind de afgelopen tijd op regelmatige basis heeft gezien en in die mate dat het kind emotioneel afhankelijk van hem is geworden. Uit het dossier zijn andersluidende elementen op te merken. Bovendien zou er verwacht kunnen worden dat betrokkene, indien hij effectief een band onderhoudt met zijn kind, wat meer foto's zou hebben met zijn kind.

Hoe de vork ook aan de steel zit, een vonnis, geen bewijzen van betalingen onderhoudsbijdragen en slechts enkele foto's geven eerder blijk van een marginale uitoefening van zorg over het kind.

Om verblijfsrecht aan een ouder op basis van het hebben van een Belgisch kind te verlenen moet kunnen vastgesteld worden dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

De schending aan van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, de individualiseringsplicht, het gelijkheidsbeginsel, het transparantiebeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van het Unierecht, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Schending artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989. Schending van artikel 41 Handvest Grondrechten EU.

Er dient in casu gewezen te worden op hoe gebrekkig het afhankelijkheidsonderzoek in de toepassing van artikel 20 VWEU en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten door verwerende partij werd gevoerd.

De motivering met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven met diens kind vermeld. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de al dan niet aanwezigheid van een afhankelijkheidsrelatie rekening gehouden te hebben.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog. Deze motivering is niet ernstig.

Het afhankelijkheidsonderzoek dat verwerende partij voert is aldus fundamenteel gebrekkig. Om te bepalen of een derdelander, zoals verzoeker, een afgeleid verblijfsrecht zou moeten kunnen krijgen op grond van het Unieburgerschap van zijn kind, zijn er verschillende factoren die een rol spelen.

Ten eerste moet men rekening houden met het gegeven dat het weigeren van een verblijfsrecht van verzoeker, eveneens de effectieve rechten van zijn kind als Unieburger in het gedrang brengt, gezien dit kind zich feitelijk gedwongen zou zien het territorium van de Unie te verlaten.

Het Hof van Justitie oordeelde hieromtrent in haar arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09), het volgende:

"42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen. "

Als het om jonge kinderen gaat met de Belgische nationaliteit lijkt er dus weinig marge te bestaan voor de Belgische Staat een verblijfsrecht te weigeren. De weigering zou een uitzondering moeten zijn die gesteund is op de bewezen afwezigheid van een negatieve impact op de betrokken kinderen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a. (C-133/15) heeft het Hof geoordeeld:

"65 Indien in de onderhavige zaken - het is aan de verwijzende rechterlijke instantie om dat na te gaan - bij weigering om een verblijfsvergunning te verlenen aan de onderdanen van derde landen in de hoofdgedingen, de belanghebbenden het grondgebied van de Unie zouden moeten verlaten, zou dat kunnen leiden tot een beperking van de rechten die hun kinderen aan de status van burger van de Unie ontleenen, inzonderheid van het verblijfsrecht, daar die kinderen genoopt zouden kunnen zijn hun moeder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Door de eventuele verplichting voor de moeders om het grondgebied van de Unie te verlaten, zou hun kinderen het effectieve genot van de essentie van de rechten die zij evenwel aan hun status van Unieburger ontleenen, worden ontzegd (zie in die zin arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 78 en aldaar aangehaalde rechtspraak). " Bij de beoordeling van het risico (!) dat de minderjarige Unieburger genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten dient te worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg heeft over het kind en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. Die beoordeling dient te gebeuren rekening houdende met artikel 7 van het Handvest en artikel 24 van het Handvest:

"70 In het onderhavige geval moet, voor de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, burger van de Unie, genoopt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten en hem dus het effectieve genot van de essentie van de rechten die artikel 20 VWEU hem verleent, zal worden ontzegd indien aan zijn ouder, onderdaan van een derde land, een verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, voor elk van de hoofdgedingen worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die onderdaan is van een derde land. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij dat artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van dat Handvest erkende hogere belang van het kind"

In Chavez-Vilchez gaat het om ouders die uit elkaar zijn. Dit doet ertoe want een beslissing nemen over de noodzaak van de aanwezigheid van een ouder in een koppel dat nog samen is maakt ook een directe inmenging uit in de relatie tussen beide ouders.

Verwerende partij neemt wel motieven op over de affectieve relatie, over het risico voor het evenwicht van het betrokken kind, maar het zijn platitudes, ononderbouwde hypothesen en stereotyperingen. Het is niet gebaseerd op de feiten in het dossier of op enig echt onderzoek.

In laatste instantie herinnert het Hof in Chavez-Vilchez nochtans aan de onderzoeksplicht van de lidstaten op om basis van de verstrekte gegevens het nodige onderzoek te doen naar de gevolgen van een eventuele weigering verblijfsrecht op het kind (pnt 78 van het arrest).

Verwerende partij heeft geen enkel gedegen onderzoek gevoerd. Meer nog verwerende partij stelt letterlijk dat zij een identieke beslissing aflevert nu het om een identieke aanvraag gezinshereniging gaat als dewelke verzoeker destijds reeds ingediend heeft. Deze stelling toont aan dat verwerende partij geen gedegen onderzoek gevoerd heeft.

In het arrest van het Hof van justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:

"48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marin, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61)."

"De afhankelijkheidsrelatie dient dus onderzocht te worden. Het Hof vervolledigt in pnt 57 van dit arrest dat of er nu een inreisverbod is of niet, de afhankelijkheidsrelatie nog steeds onderzocht moet worden. Een inreisverbod speelt met andere woorden geen juridische rol van betekenis in die beoordeling. Het legt de lat voor de afhankelijkheidsverhouding niet hoger, het zorgt er niet voor dat er vermoed kan worden dat er géén afhankelijkheidsverhouding is, etc.

"57 (...) Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen."

"88 Om de redenen die in de punten 53 tot en met 62 en de punten 79 en 80 van het onderhavige arrest zijn uiteengezet, mag een lidstaat immers niet weigeren om een op zijn grondgebied door een derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging in aanmerking te nemen, alleen omdat die derdelander niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan en dus illegaal op dat grondgebied verblijft, zonder dat die lidstaat eerst heeft onderzocht of er tussen de betrokken derdelander en de Unieburger die een lid van zijn familie is, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan die derdelander op grond van artikel 20 VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet toekomen.

89 Voorts zij eraan herinnert dat het recht van verblijf in de gastlidstaat dat de derdelander die een familielid van een Unieburger is, aan artikel 20 VWEU ontleent, rechtstreeks uit dit artikel voortvloeit en niet onderstelt dat de derdelander reeds in het bezit is van een andere verblijfstitel voor het grondgebied van de lidstaat in kwestie."

Het Hof geeft duiding over hoe de afhankelijkheidsrelatie tussen een derdelands ouder en minderjarige kinderen moet onderzocht worden en herhaalt daarbij de rechtspraak in Chavez-Vilchez:

"70 Wat de in de hoofdzaken door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I. ingestelde beroepen betreft, zij eraan herinnert dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de voornaamste aan zijn status verbonden rechten niet kan uitoefenen doordat het feitelijk is gedwongen zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is (zie in die zin arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

71 Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om - met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd - in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden

gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez- Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70).

72 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 71)."

Het Hof bevestigt dus Chavez Vilchez en het onderzoek dat dient te gebeuren. Het is duidelijk dat er geen strikte criteria zijn, maar bepaalde relevante indicaties bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding. Het EHRM zou stellen dat het een feitelijke beoordeling vergt van geval tot geval. Het Hof van Justitie expliciteert dat het feit dat de minderjarige bij de ouder Unieburger woont dus niet determinerend is, en dat het geen noodzakelijke voorwaarde is dat de derdelander samenwoont met zijn kind.

Het is duidelijk dat er een concreet onderzoek moet zijn naar het hoger belang van het kind en er rekening houdend met dit hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven een inschatting dient te gebeuren van het risico dat de Unieburger minderjarige zich genoopt zou zien het grondgebied te verlaten indien de derdelands ouder geen verblijfsrecht krijgt. Er dient geen sprake te zijn van zekerheid dat het kind het grondgebied zal verlaten.

Het is dus relevant, maar niet determinerend, wie het gezag over het kind heeft en bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last berust.

Het is ook relevant te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt (uit niets blijkt dat dit slechts één ouder zou kunnen zijn, die zorg kan gedeeld zijn) en of er een daadwerkelijke (geen uitzonderlijke of bijzondere) afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Dat één ouder 'echt' in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen sluit niet uit dat er een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het kind en de derdelandsouder bestaat. Een overheid kan een verblijfsrecht dus niet weigeren omdat één functionerende ouder waarbij een kind inwoont zou volstaan voor dat kind.

Het hoger belang van het kind en het recht op familieleven moet immers mee beoordeeld worden, m.n. de leeftijd van het kind, of er een affectieve relatie is met beide ouders, diens fysieke en emotionele ontwikkeling, en de evenwichtige ontplooiing van dat kind.

Zodra er een affectieve relatie is met beide ouders heeft de weigering van verblijf aan één ouder een impact op de ontwikkeling en ontplooiing van het kind die niet conform diens hoger belang als kind is. Dit spoort allemaal heel mooi met de rechtspraak van het EHRM omtrent de veronderstelde afhankelijkheidsband tussen een ouder en kind.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32).

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen:

"Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner en tussen verzoeker en zijn dochter niet wordt betwist. Het EHRM heeft in verband met de belangenafweging in dergelijke gevallen er ook reeds aan herinnerd dat:

"It [the Court] reiterates that national decisionmaking bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120)."

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders in de zin van artikel 8 EVRM (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2; RvV 17 april 2020, nr. 23292).

Er dient op gewezen te worden dat zolang er zich geen fundamentele problemen voordoen in een gezin, er geen jeugdrechter of familierechter uitspraak zal doen over het hoger belang van het kind in die zin. Het zou pervers zijn dat bij het uitblijven van dergelijke familiale problemen en bijgevolg bij het uitblijven van enige rechterlijke beslissing in die zin, de overheid zou kunnen aannemen dat er niet werd aangetoond dat de volgehouden gezinsband en het directe, fysieke contact tussen ouder en kind in het belang van dat betrokken kind zou zijn.

Uit K.A. en uit Chavez-Vilchez kan niet afgeleid worden dat er een uitzonderlijke afhankelijkheid tussen ouder en kind zou moeten aangetoond worden vooraleer er sprake kan zijn van een risico dat de minderjarige Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie te verlaten, of dat die inschatting niet conform de rechtspraak van het EHRM in artikel 8 EVRM dossiers zou moeten verlopen. Er kan evenmin uit afgeleid worden dat de zorg van één bereidwillige ouder volstaat om te besluiten dat er geen dergelijke afhankelijkheid en geen dergelijk risico zou bestaan.

Al wat het Hof van Justitie stelt is dat het loutere bestaan van een afstammingsband, juridisch of biologisch, tussen een kind en zijn ouder niet volstaat om te stellen dat er een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan die ouder op grond van artikel 20 VWEU (punt 75 en 76 van het K.A. arrest), terwijl het EHRM stelt dat er wel verondersteld wordt dat er een gezinsleven bestaat tussen ouder en kind.

Er dient herinnerd te worden aan punt 44 van het Ruiz Zambrano arrest, m.n. dat het uitgangspunt is dat de ouder-kind band er bij een geweigerd verblijfsrecht toe zou leiden dat het kind de ouder vergezelt en diens rechten als Unieburger niet kan uitoefenen.

Ook het EHRM hanteert als uitgangspunt een afhankelijkheidsband tussen ouder en kind.

Uit het K.A. arrest blijkt een duidelijk a contrario argument in die zin, m.n. in punt 65 waarin er voor de band tussen volwassenen -anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn zoals in het Zambrano arrest- het slechts in uitzonderlijke gevallen zal zijn dat er tussen twee familieleden een afhankelijkheidsverhouding van die aard bestaat dat dit zou leiden tot het vertrek van de Unieburger uit de Unie bij weigering verblijfsrecht aan het familielid.

In punt 71 Chavez-Vilchez verwoordt het HvJ het zo dat duidelijk is dat het aan de overheid is, indien deze wil aanvoeren dat er 'niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat' om alle betrokken omstandigheden in beschouwing te nemen omtrent o.a. de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die

onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden.

Dit houdt een onderzoek in dat de overheid dient te voeren wil deze aanvoeren dat, in tegenstelling tot wat gangbaar is en zeker voor jonge kinderen, er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen ouder en kind bestaat dat art. 20 VWEU in het geding komt. Verwerende partij voert geen enkel onderzoek in die zin, steunt zich niet op wetenschappelijke literatuur maar formuleert louter enkele hypothesen.

In punt 78 herhaalt het Hof nochtans letterlijk dat er hiervoor een onderzoeksplicht, i.e. een actieve plicht te onderzoeken, op de lidstaten rust.

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat.

De afhankelijkheidsrelatie tussen een jong kind en diens ouder moet, alvast tot op enige hoogte, verondersteld worden. Het is immers onmogelijk om te bewijzen dat iets zo evident als het feit dat een jong kind de liefde, warmte, aandacht en zorg van een ouder nodig heeft en dat een ouder geen meer vervullende relatie kan hebben als met een jong kind. Hoe zou men moeten beschrijven wat het betekent om je kind te troosten als het rechtop zit in bed te snikken omdat het een nachtmerrie heeft, hoe beschrijf je wat het betekent om samen verhaaltjes te lezen voor het slapengaan, gemeenschappelijke humor en herinneringen te ontwikkelen, elkaar vast te pakken, het vel van je kind te voelen, diens haren te wassen, diens teennagels te knippen, tanden te poetsen, boterhammen te smeren, lekkers in een lunchbox te smokkelen, te verblijden met onverwachtse uitstapjes, samen te tekenen, samen te spelen, et cetera. Dat is een onmogelijke opdracht, en een dergelijke band moet vermoed worden tot er op zijn minst ernstige aanwijzingen zijn van het tegendeel.

In casu

Verzoeker onderhoudt met zijn zoon een structurele en affectieve band. Hij ziet zijn kind om de twee weken in het kader van een omgangsregeling die in de praktijk wordt nageleefd. Daarnaast levert verzoeker ook een maandelijkse financiële bijdrage van 200 euro voor het levensonderhoud van het kind, waarmee hij actief bijdraagt aan diens opvoeding en welzijn.

Hoewel de moeder op heden exclusief het ouderlijk gezag uitoefent, doet dit geen afbreuk aan de bijzondere band tussen vader en kind en aan de daadwerkelijke invulling die verzoeker geeft aan zijn ouderrol. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, ook van toepassing is in situaties waarbij de ouder geen formeel gezagsrecht bezit, maar wel een wezenlijke bijdrage levert aan het leven van het kind (zie o.a. EHRM, Kroon e.a. t. Nederland, 27 oktober 1994, nr. 18535/91).

Het louter ontbreken van een gedeeld ouderlijk gezag mag in dit verband niet automatisch leiden tot de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging, wanneer de affectieve en materiële betrokkenheid van de ouder voldoende blijkt uit de concrete feiten.

Hetgeen in casu het geval is;

Op basis van deze rechtspraak is het evident dat verzoeker wél in aanmerking komt voor gezinshereniging. Zijn persoonlijke en financiële betrokkenheid, gecombineerd met de affectieve relatie met zijn zoon, onderschrijven het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM). We verzoeken de Raad dan ook om te oordelen dat verzoeker, ondanks het ontbreken van formeel ouderlijk gezag, beschikt over de noodzakelijke hoedanigheid om op grond van zijn ouderlijke band en betrokkenheid een ontvankelijk en gegrond verzoek tot gezinshereniging in te dienen.

De benadering van verwerende partij is niet onderbouwd, niet verfijnd en incorrect. Niets laat toe te stellen dat indien een kind een affectieve band met beide ouders heeft het kind niet uit evenwicht gebracht zou worden door de verwijdering van een van die twee ouders.

Vaderschap kan niet ingevuld worden vanuit het buitenland. Als ouder is het van belang fysiek en emotioneel beschikbaar te zijn voor je partner en je kinderen. Je moet je kinderen kunnen vastpakken, troosten, op de

schoot houden, voorlezen, dingen aanleren, spelen, ... Een kind van drie jaar is niet in staat om betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

De afhankelijkheid tussen minderjarig kind en ouder in de rechtspraak van het EHRM moet zo dicht mogelijk die van het HvJ op vlak van artikel 20 VWEU benaderen wil het geoordeelde in Chavez-Vilchez, dat de beoordeling gebeurt met respect voor het hoger belang van het kind en het recht op gezinsleven, enige waarde hebben.

Artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind vereisen dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving.

Een dergelijke band kan niet vervangen worden door Whatsapp contact of andere sociale media. Dergelijk contact is slechts sporadisch, eendimensionaal, er is geen reële aanwezigheid of beschikbaarheid, en het is moeilijk voor een kind om op die manier contact te houden wat erg veel kunstmatig gewicht op het contact zou leggen, terwijl de liefde tussen vader en kind net erg spontaan en evident is.

Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner en kind nergens anders beleven. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU.

Er dient op gewezen te worden dat de toepassing van artikel 20 VWEU dient onderscheiden te worden van de bescherming die artikel 8 EVRM met zich meebrengt.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel degene aan wie een bestuurshandeling gericht is in kennis te stellen van de motieven van de bestreden beslissing, zodat deze weet of het zin heeft de rechtsmiddelen aan te wenden die het recht hem verschaft. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en van het verzoekschrift, blijkt duidelijk dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze betwist. Er is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de rechtsgrond waarop deze is genomen,, mat name artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...] 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Vervolgens motiveert de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker ooit samenwonend is geweest met zijn kind en dat niet kan worden vastgesteld dat hij zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Verzoeker voert in zijn middel aan dat geen correcte afhankelijkheidstoets plaatsvond zoals omschreven in het arrest “K.A.” van het Hof van Justitie, en dat een weigering van gezinshereniging met zijn kind, aan het kind het genot ontzet van zijn fundamentele rechten als Unieburger, zoals het recht op verblijf in de Unie, zoals gewaarborgd door artikel 20 van VWEU.

De Raad merkt vooreerst op dat het artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2, van de vreemdelingewet, de codificatie vormt van het arrest van het Hof van Justitie van 8 maart 2011 in de zaak C-34/09, inzake “Zambrano” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging *Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, 0443/018). In dit arrest oordeelde het Hof dat het ontzeggen van een recht op verblijf aan een derdelander die ouder is van een minderjarig Belgisch kind en dit kind ten laste heeft, een schending van artikel 20 van het VWEU met zich meebrengt wanneer dit

tot gevolg heeft aangezien dat aan het kind het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd. Het door verzoeker aangehaalde arrest “K.A.” heeft betrekking op de tegenstelbaarheid van een inreisverbod wanneer er tussen de onderdaan van een derde land en een statische Unieburger sprake is van een zodanige afhankelijkheidsband, dat het ontzeggen van een recht op verblijf aan de derdelander tot gevolg heeft dat het verblijf op de Unie voor de betrokken Unieburger *de facto* onmogelijk wordt gemaakt. Hoewel het arrest “*Zambrano*” voorafging aan het arrest “K.A.” is de kern van de redenering ervan gelijklopend. Voor de huidige zaak wordt er dan ook van uitgegaan dat de criteria waarbij het vergezellen of zich voegen van de ouder bij het Belgisch kind, in grote lijnen gelijklopen met de criteria van afhankelijkheid, zoals uiteengezet in het arrest “K.A.”

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de band tussen verzoeker en het minderjarig kind, dat uit een vonnis van de familierechtbank blijkt dat de moeder het exclusief ouderlijk gezag heeft over het kind, dat het kind bij de moeder verblijft en ingeschreven is, dat verzoeker een omgangsrecht om de twee weken heeft, op zaterdag van 14 uur tot 17 uur, dat de vader een onderhoudsbijdrage van 200 EUR per maand betaalt, alsook 62% van de medische en paramedische kosten; de kinderbijslag en andere voordelen werden toegekend aan de moeder.

Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker een vijftiental foto's voorlegde, waaruit echter niet blijkt dat verzoeker het ouderlijk gezag uitoefent.

Ook over de affectieve en emotionele band wordt gemotiveerd dat verzoeker het kind om de twee weken gedurende drie uur mag zien. Er werden slechts enkele foto's voorgelegd, ongedateerd en ogenschijnlijk op slechts enkele gelegenheden genomen. Er wordt besloten dat niet blijkt dat verzoeker zich aan de afspraken houdt en dat hij zijn kind op regelmatige basis heeft gezien zodat het kind emotioneel afhankelijk van hem zou zijn. Uit stukken van het dossier en berichten van de moeder zou blijken dat verzoeker de afspraken niet nakomt. Ook werden geen nieuwe bewijzen van betalingen van onderhoudsbijdragen voorgelegd.

Verzoeker citeert uitgebreid uit jurisprudentie van het Hof van Justitie en betoogt dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot algemeenheden en platitudes. De Raad merkt echter op dat de verwerende partij zich wel degelijk heeft gesteund op de concrete elementen van de zaak. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde concrete elementen geen rekening werd gehouden. Verzoeker toont niet aan dat hij zorg draagt voor het kind, noch dat hij het bezoekrecht uitoefent zoals vastgesteld door de familierechtbank. Ook blijkt niet of verzoeker het onderhoudsgeld betaalt. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op basis van deze vaststellingen te besluiten dat er geen afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn Belgische dochter. Nog minder is betwist dat hij zich bij haar zou voegen. Verzoeker maakt doorheen zijn betoog niet aannemelijk dat het kind *de facto* genoodzaakt zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten, indien het verblijf hem niet wordt toegekend. Uit deze vaststellingen volgt ook dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM is, of dat de bestreden beslissing niet in het belang van het kind zou zijn. Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet dat hij *in casu* niet heeft aangetoond dat er sprake zou zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden die wijzen op een familie- of gezinsleven.

Het komt, in het kader van een verzoek om gezinshereniging, aan de aanvrager toe om zich te bekwamen in zijn aanvraag en de nodige bewijskrachtige stukken voor te leggen.

Gelet op de elementen die de verzoeker bij zijn aanvraag aanbracht, acht de Raad het besluit dat de bewijzen die verzoeker aanbracht slechts blijf geven van een marginale uitoefening van zorg over het kind, niet kennelijk onredelijk.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT